

*Missziós
prédikációk*

2020
I. negyedév

I. negyedév

A misszió az, ami az egyház. Az Egyházunió minden osztálya magában hordozza a misszió gondolatát! A misszió az, amiért egyházként létezünk. Az egyház a misszió útján követi Krisztus első eljövételének okát: „Mert az embernek Fia azért jött, hogy megtartsa, ami elveszett.” (Mát 18,11)

„Sokáig várt Isten a szolgálat lelkületére, hogy birtokba vehesse az egész gyülekezetet, s mindenki képessége szerint dolgozzon néki.“ (AA, 111)

Első missziósombat, 2020. január 4.

AZ EVANGÉLIUMHIRDETÉS, MINT KÜLDETÉS

Máté 28,16-20.

Ma egy ismert bibliai szövegrészről fogunk elmélkedni. Ez a szövegrész tartalmazza azt a nagy utasítást, amelyet az Úr adott a követőinek. Az evangéliumok írói közül egyedül csak Máté jegyezte fel azt, amit joggal nevezhetünk végidei eseményeknek. Végidei események, amelyek a mi Urunk messiásközössége evangéliumhirdető munkájának a folytatására összpontosít. A Máté evangéliumának záró szakasza ma is olyan fontos, mint akkor volt. Elénk terjeszti a missziós tervet, hogy világszerte hirdessük az evangéliumot. Most nyissuk meg a Szentírást, Máté evangéliumának ennél az utolsó szövegrészénél (Máté 28,16-20).

„A tizenegy tanítvány pedig elméne Galileába, a hegyre, ahová Jézus rendelte vala őket. És mikor megláták őt, leborulának előtte; némelyek pedig kételkedének. És hozzájuk menvén Jézus, szóla nékik, mondván: Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön. Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek: és ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen!” (Máté 28,16-20)

Bevezető

Urunk, mielőtt elhagyta e világot, nyugtalankodó tanítványainak egy globális természetű tervet adott. Bizonyára maga Jézus is aggódott, hogy a mennybemenetele után vajon hogyan is folytatódik majd az evangélium hirdetése. Ezért meghagyta a tanítványoknak, hogy világszerte hirdessék az evangéliumot. Az utasítás bennünket is érint, együtt és egyenként. A mai tanulmányozásunk alatt látni fogjuk, hogy komolyan meg kell vizsgálnunk a küldetésünkhöz szükséges isteni erőt, tervet és ígéretet, hogy bekapcsolódhassunk a világ missziózásának a munkájába.

Feltehetjük a következő kérdést: Honnan kapunk erőt a küldetéshez? Ez egyben az igetanulmányozásunk első pontja.

1. ISTENI ERŐ A KÜLDETÉSHEZ (MÁTÉ 28,16-18)

„A tizenegy tanítvány pedig elméne Galileába, a hegyre, ahová Jézus rendelte őket.” (Figyeljétek meg, hogy a tanítványokat először említi úgy, mint a 11-et és nem 12-t. Tehát Júdás itt már nincs beleszámítva.)

„És mikor megláták őt, leborulának előtte; némelyek pedig kételkedének. És hozzájuk menvén Jézus, szóla nékik, mondván: Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön.”

A missziómunka nem könnyű feladat. Saját erőből senki sem végezheti. Isteni erőre van szükség ahhoz, hogy valaki elvégezhesse a missziós tervet. Azoknak, akiket meghívtak a műbe, önbizalmat és

tekintélyt kell szerezniük, amikor e szolgálati területre lépnek. Az Úr utasítása szerinti feladat elvégzéséhez szükséges erő és tekintély nem a sajátunk. Krisztus ereje, jelenléte és tekintélye ad nekünk bátorságot és jogot arra, hogy helységről-helysére járva hirdessük a megváltás örömeit. Az Ő ereje és evangéliumhirdetési utasítás nélkül minden lélekmentő igyekezetünk hiábavaló lenne.

Jézus tudta, hogy a tanítványok Ő nélküle nem tevékenykedhetnek megfelelően. Tudta, hogy a távozása után az Ő erejére lesz szükségük. Egy másaikkal alkalommal, amelyről János evangéliumában olvasunk, Jézus így szólt hozzájuk: „Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: Aki én bennem marad, én pedig ő benne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” (Ján 15,5).

Három dolgot kell tudnunk a Máté evangéliumában említett küldetés elvégzéséhez szükséges, isteni erőről. Az első dolog az, hogy az isteni erő a csüggedés, a tehetetlenség és a kételyek pillanatában mindig vigasztalóan hat. Jézus észrevette, hogy a tanítványai között némelyek még mindig kételkednek. „És mikor megláták őt, leborulának előtte; némelyek pedig kételkedének” (Mát 28,17). Biztosan szomorúságot és fájdalmat látott az arcukon, amelyet az Ő közelgő távozása váltott ki náluk. Ezeknek az embereknek korábban nem volt szükségük vigasztalásra. Isteni erő és hatalom vigasztalta őket. Amikor kételkedtek és csalódtok a missziós feladatok végzése közben, támaszkodjatok az isteni erőre. Azt mondja az Ige: „Az emberektől való rettegés csapdába ejt; de aki az Úrban bíz, oltalmat talál” (Péld 29,25 - RUF).

A második dolog az, hogy a missziómunkához nyert erő teljesen isteni. Jézus elmondta, hogy neki adatott minden hatalom. Nem csak bizonyos hatalom, hanem minden hatalom. Az örök hatalmat tehát Jézus nyerte el. Az Igében ezt olvassuk: „És ada néki hatalmat, dicsőséget és országot, és minden nép, nemzet és nyelv néki szolgálja; az ő hatalma örökkévaló hatalom, amely el nem múlik, és az ő országa meg nem rontatik” (Dán 7,14).

A harmadik dolog, hogy ez az erő alátámasztja Jézus tekintélyének univerzális jellegét. Jézus azt mondta, hogy elnyert minden hatalmat mennyen és földön. Jézus hatalma egyetemes. Ő mindenütt jelen van. Jézus ereje és hatalma az összes, amire szükségetek van e bűnnel

fertőzött világban való bizonyágtevéshez. Ha bármikor is félni kezdetek, gyertek Jézushoz és támaszkodjatok az Ő erejére. Az ApCsel 1,8-ban Jézus beszélt a tanítványainak az isteni erő elnyeréséről, amely a Szentlélek alakjában érkezett meg hozzájuk, pünkösdkor. Ez az isteni erő ma minden hívőben bent lakozik. Amikor a Szentlélek veletek van, mindenetek megvan a bizonyágtevéshez. Emlékeztek, hogy mielőtt Jézus felment a mennybe, azt mondta a tanítványainak, hogy maradjanak Jeruzsálemben, míg meg nem érkezik a felülről jövő erő. Így találjuk leírva: „És velük összejövén, meghagyá nékik, hogy el ne menjenek Jeruzsálemből, hanem várják be az Atyának ígérését, melyet úgymond, hallottatok tőlem” (ApCsel 1,4). A 8. vers, ugyanitt, Jézus utasítását tartalmazza. Azt mondta nekik: „Hanem veszték erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samariában és a földnek mind végső határáig” (ApCsel 1,8).

Jézusnak, az itt bemutatott tekintélye, a később adott utasítás alapja volt. Figyeljétek meg a szót, amelyet itt erőnek fordítottak. Ez a „dünamosz” görög szó, amelyből a dinamit szó is ered. A dinamit pedig robbanékony, igaz? Jézus tehát azt mondta, hogy a dinamit-hoz hasonló erőt ad. Minden más erőt felülmúló erőt. Olyan erőt, amely egy király vagy királyság előtt sem tántorodik meg. Ezt az erőt a világ démoni hatalmai se tudják kontrollálni. Olyan erőt, amellyel Isten Szent Lelke rendelkezik.

Felhívom a figyelmeteket néhány dologra, amelyet az Úr Jézus Krisztus mondott az itt elhangzott utasításában. Először is ígéretet tartalmaz. Másodsor, azonosítja a bizonyágtevéshez szükséges erőt, amely maga a Szentlélek. Harmadsor, megérteti velünk, hogy miért jön majd a Szentlélek. Végül, bemutatja a helyet, ahova az evangéliumot el kell juttatnunk. Tehát, helyi szinten kell kezdenünk, majd nemzeti és nemzetközi szinten folytatnunk.

Miután biztosította a tanítványait, hogy megkapják a munkájukhoz szükséges hatalmat, vagyis erőt, Jézustól felhatalmazást is kaptak a munka elvégzéséhez. Ez elmond nekünk valamit Istenről. Mielőtt valamilyen munkát ránk bíz, előre képesít bennünket a felelősség-hordozásra. Jézus ily módon köti össze a maga tekintélyét a tanítványainak adott feladattal. S ezzel elérkeztünk a következő ponthoz.

2. ISTENI TERV A KÜLDETÉSHEZ (MÁTÉ 28,19)

„Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek.”

Jézus erőteljes, parancsoló szavakkal mondta el a tanítványainak, mit kíván, hogy cselekedjenek.

Jézus az időt is meghatározta arra vonatkozólag, hogy mikor kell elhagyniuk a maguk területét és kiterjeszteniük a missziómunkájukat. Azt mondta: „elmenvén azért” azaz „menjetek el tehát”. Nem véletlenül mondta így, mert az apostolosz görög szó az *apostello* igéből ered, melynek jelentése „kiküldeni”. A misszió elküldést, kiküldést jelent. A misszionárius az, akit elküldenek az üzenettel, hogy prédikálja a jó hírt az elveszetteknek. Jézus a tanítványokat végül szétküldte a világba. Ahhoz, hogy misszióval foglalkozhassunk, el kell hagynunk a kényelmi zónánkat, hogy lelkeket mentünk az Úr számára. Az egyház, amely nem indul az elveszettek keresésére, hogy aztán megossza velük az evangéliumot, olyan, mint a vendéglő, amely elkészítette ugyan az ételt, de nem akarja felszolgálni az éhes vendégeknek.

Amikor Jézus azt mondta a tanítványoknak, hogy menjenek, akkor három utasítást adott, amelyekhez tartaniuk kellett magukat. Az első lépés volt a tanítványok toborzása és kiképzése. Más szóval: a globális misszióval kellett foglalkozniuk. A legfőbb feladatuk itt az, hogy az embereket, akikkel találkoznak, elvezessék a tanítványság tapasztalatához. A tanítvány az, aki tanul. Jézus tanítványává tenni valakit azt jelenti, bizonyosságot tenni neki és elvezetni őt Jézushoz, az igazság követése érdekében. A missziós stratégiában világszemlélet-váltás történik. Nem korlátozhatták a munkájukat csupán a zsidókra, hanem az egész világra ki kellett terjeszteniük. Érdekes megfigyelni, hogy a görög „etne” szó ugyanaz a szó, amelyből a mi etnika szónk is ered. Azt jelenti: törzsek, emberek csoportjai, nemzetek, fajok és azok, akik nem zsidók. Tudnunk kell, hogy napjainkban úgy 22000 különféle embercsoport él a Földön. Jézus eljövetele előtt ezeket az embercsoportokat mind el kell érnünk az evangélium üze-

netével. Jézus mondta: „És az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyságul minden népnek; és akkor jó el a vég” (Máté 24,14).

A másodszer, utasítást kaptak arra vonatkozólag, hogy az újonnan megtért embereket is csatlakoztassák Isten országához. Meghagyta nekik, hogy kereszteljék meg azokat, akik hisznek. Ahogy Jézus ezt a tanítást bemutatta, megoldja az egyik hitelvi kérdést a kereszténységben, hiszen aláhúzza, hogy csak azokat, akik hisznek, kell megkeresztelni. Amikor megnyernek valakit Jézus Krisztus számára, akkor azt a személyt kell megkeresztelniük. A keresztelés szó a görög eredetiben a *baptizo*, ami annyit jelent *vízbe meríteni*. Az efféle kereszttség bevezető lépés Isten országába, amelyet isteni tekintély felügyeletével hajtanak végre. Figyeljük meg, hogy ezt a szokást a korai egyházban is folytatták. „Péter pedig monda nékik: Térjete meg és keresztelkedjete meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatára; és veszitek a Szent Lélek ajándékát” (ApCsel 2,38).

„Akik azért örömet vevék az ő beszédét, megkeresztelkedének; és hozzájuk csatlakozék azon a napon mintegy háromezer lélek.” (ApCsel 2,41).

„De miután hittek Filepnek, aki az Isten országára és a Jézus Krisztus nevére tartozó örvendetes dolgokat hirdeti vala, megkeresztelkedének mind férfiak, mind asszonyok.” (ApCsel 8,12).

Minden egyház, amely ma is hisz a Bibliában, ugyanezt teszi.

És van itt még egy harmadik parancs. Támogatniuk kellett az új hívők lelki növekedését, érlelődését. Amikor elmegyünk és bizonyosságot teszünk a veszendőknek, az új hívőket se felejtjük el, miután azok befogadták Jézust az életükbe. Tápláljuk őket Isten Igéjével, hogy növekedhessenek. Tanítsuk meg őket, hogy kövessék az Úr tanítását, ahogy azt az Igében találjuk. Alapjába véve Jézus is tudta, hogy a tudást és ismeretet, amelyet a tanítványainak átadott, nekik is továbbítaniuk kell az emberekhez, a szolgálat folytatása érdekében. Hívökként meg kell tanítanunk másokat Isten Törvényének a megtartására. Hívökként azt a megbízást kaptuk Krisztustól, hogy adjuk át az Ő tanítását és gondoskodjunk arról, hogy az új tanítványok ezek szerint éljenek.

Jézus világosan elmagyarázta a küldetési tervet. Először is parancsot kaptunk, hogy kimenjünk a világba. Másodsor, tanítványokat kell toboroznunk. Harmadszor, az újonnan megtérteket keresztség által csatolnunk kell Isten népéhez. Végül pedig, támogatnunk kell az új hívőket az istenismeretben és a lelki növekedésben.

Miután utasította tanítványait az isteni erővel és isteni tervvel kapcsolatban, Jézus még egy utolsó utasítást adott nekik. Bizonyára észrevette, hogy távozás előtt a tanítványainak még más bátorításra is szükségük lesz. Vigasztalni, lelkesíteni kellett őket. Jézus ezt is megtette. S most érkezünk el az elmélkedésünk harmadik, utolsó pontjához.

3. ISTENI ÍGÉRET A KÜLDETÉSHEZ (MÁTÉ 28,20)

„... és íme, én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen!”

Jézus biztosította tanítványait az Ő szüntelen jelenlétéről. Erre szükségük is volt. Jézus volt az Immánuel, azaz „Velünk az Isten”. Testté lett és lakozott közöttünk. A történelmi jelentésekből tudjuk, hogy amikor David Livingstone afrikai misszionárius elindult a veszélyes utazásra, Jézusnak a következő kijelentését vésette a hajójára: „... és íme, én ti veletek vagyok minden napon”. Amikor évekkel később megkérdezték, hogyan sikerült túlélnie ezt a kockázatos utat és sértetlenül elvégeznie a küldetést e veszedelmes területeken, így válaszolt: Jézus kijelentése segített benne, hogy „... íme, én ti veletek vagyok minden napon”. Az Úrnak ezt az ígéletét tartva szem előtt, tiszteletben tartjuk a globális misszióra vonatkozó ígéletének az alkalmazását.

Mindenekelőtt az ígélet a misszióhoz szükséges, szilárd biztonság. Másodsor, az ígélet biztosít minket arról, hogy Isten állandóan és szakadatlanul jelen van az ő népe között. Hisz Ő maga mondta: „... ti veletek vagyok minden napon”. Harmadsor: a megígért jelenléte nincs időhöz kötve. Azt mondta, a világ végezetéig velünk lesz. Az eredeti szöveg itt a görög *aion* (eón) szót használja, amely *hosszú időt, életidőt, örökkévalóságot* jelent. Azt jelenti: mindig és örökre. Úgy is mondhatjuk, hogy a támogatását élvezzük a munkánkhoz mindaddig, amíg vissza nem tér, ismét el nem jön. Ez a bizonyosság szolgáljon

bátorításként mindazoknak, akik belföldön vagy külföldön végzik az isteni küldetést.

Zárószó

Istennek a missziómunkába invitáló meghívása ma is érvényes. A mezők megérték az aratásra, csak kevés a munkás. Válaszoltok-e az isteni hívásra, ahogy Ésaías: „Ímhol vagyok én, küldj el engem” (Ésa 6,8).

Globális küldetést kaptunk. Ez egy nagyon sürgős megbízatás, mivel naponta sokan halnak meg a bűneikben. Imádkozom azért és remélem, hogy mindnyájan bekapcsolódunk a globális misszióba, hogy végül elmondhassuk azt, amit David Livingstone hordárai mondtak, valahol Afrikában. Habár nem igazán ismerték a földrajzot, mégis érdemes megjegyezni a szavaikat: Mentünk, amíg be nem jártuk a világot. Akkor jöttünk csak vissza, amikor elfogyott a föld előttünk, és már csak vizet láttunk”.

Segítsen az Úr, hogy még ma elfogadjuk a megbízatást, és elhiggyük, hogy Ő erőt adott a küldetéshez; tervet készített a missziós kezdeményezésekhez; és megígérte állandó jelenlétét. Másra nincs is szükségünk. Találjon az Úr hűeknek bennünket, amikor eljön. Ez a mi reménységünk. Ez a mi imánk.

Második missziósombat, 2020. február 1.

EZ AZ ÉN FELELŐSSÉGEM

ApCsel 1,8

Téma: személyes evangéliumhirdetés

Fontos, hogy a lelkipásztorok és a gyülekezeti vezetők segítségével a hívők megértsék, hogy a bizonyágtézés minden hívő dolga. Az üdvösség evangéliuma hirdetésének az elutasítása egyenlő az árulással, a lelki lázadással. Megbocsáthatatlan engedetlenség Isten szent parancsa iránt.

Ezek nagyon kemény szavak, de összhangban vannak Jézus kijelentésével:

„Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett” (Lukács 19,10). Közvetlenül a felvitetése előtt Jézus ezt a kijelentést tette az ApCsel 1,8-ban: „Hanem vesztek erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samariában és a földnek mind végső határáig.”

Sok évvel ezelőtt egész Amerikát, és az egész világot felkavarták az emberek iránti közömbösségről szóló újságcikkek. Arról a 28 éves asszonyról cikkeztek, akit sok évvel ezelőtt a New York-i Queensben leszúrtak.

Mielőtt megölték, háromszor is rátámadtak. A vád részéről elmondták, hogy legalább 38 ember látta a támadást, vagy hallotta a sikoltozást, de senki sem értesítette a rendőrséget. Az egyik tanú később kijelentette: „Nem akartam belekeveredni”. A másik azt mondta: „Fáradt voltam, és gyorsan visszabújtam az ágyba”.

Még ennél is elrettentőbb az Oklahoma Cityben történt eset, ahol egy anya, minden segítség nélkül, a legnagyobb hidegben a járdán szülte meg a gyermekét, mert a járókelők nem akarták hallani a segélykéréseit, és nem voltak hajlandók segíteni neki. Azt beszéltek, hogy a kihívott taxifőőr nem akarta őt elszállítani a kórházba, a közeli hotel meg nem volt hajlandó takarót adni neki.

Mennyire felháborodunk, amikor látjuk az embertársaink kétségbeesítő gondolatai iránti közömbösséget, de ez talán nem is kellene, hogy annyira meglepjen minket. Mit mondjunk azonban azokról a megtért hívókról, akik hanyagul elengedik fülük mellett az örök tűzre ítélt emberek segélyhívását, mert nem érdekli őket, hogy segítsenek a veszendőkön, vagy, mert túl fáradtak, ahhoz, hogy valamit tegyenek másokért, így érthető is a megtéretlenek ilyenemű viselkedése. Azt azonban aligha értem, hogy azok, akik állítják, hogy ismerik Jézus Krisztust és elfogadták Őt személyes Megváltójuknak, miért nem akarnak bekapcsolódni a lélekmentés isteni művébe?

Felteszek ma nektek néhány kérdést:

1. Nyertetek már lelkeket Krisztus számára?
2. Foglalkoztok-e még a megnyert személyekkel?
3. És mikor nyertetek meg valakit legutóbb Krisztus számára?
4. Megpróbáltatok egyáltalán?

Jobban aggódunk (és kell is aggódnunk) amikor egy-egy gyermek elveszik, vagy elrabolják. Kapcsolatba lépünk a rendőrséggel, a szomszédokkal, a tűzoltókkal, a katonasággal és minden elérhető szervezettel.

Ne értsetek félre: minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk a gyermekek, a családtagok, a barátok... megtalálása érdekében.

De milyen érdekes az, hogy a halandó testért annyira aggódunk, az elveszett lelkekért meg semmit nem teszünk. Érthetetlen, hogy Isten népeként nincsenek álmatlan éjszakáink és belső harcunk annak érdekében, hogyan is teljesíthetnénk a legjobban az Istentől ránk bízott feladatot.

Az Ezékiel 33,8-9 üzenete hozzánk ez: „Ha ezt mondom a hitetlennek: Hitetlen, halálnak halálával halsz meg; és te nem szólsz, hogy visszatértsd a hitelent az ő útjáról: az a hitetlen vétke miatt hal meg, de vérét a te kezedből kívánom meg. De ha te megintetted a hitelent az ő útja felől, hogy térjen meg róla, de nem tért meg útjáról, ő vétke miatt meghal, de te megmentetted a te lelkedet”.

1. AZ ISMERET FELELŐSSÉ TESZ MINKET

A 2Tim 2,15-ben Isten ezt parancsolja: „Igyekezzél, hogy Isten előtt becsületesen megállj, mint oly munkás, aki szégyent nem vall, aki helyesen hasogatja az igazságnak beszédét.”

Testvéreim! Jó és helyén való dolog a Bibliát tanulmányozni, minél többet megtudni belőle Istenről és a megváltási tervről. Ám az Úrról való ismeretünk nem csak arra szolgál, hogy okosabbak lehessünk, hanem hogy hasznosabbá és eredményesebbé tegyen bennünket a Jézus Krisztusnak való szolgálatunkban.

Az tanulékonyabb keresztények felmondják az egész Tízparancsolatot; megmondják, hogyan őrizkedhettek az Antikrisztustól; tökéletes időrendi sorrendben felsorolják nektek a bibliai történeteket, a Biblia minden könyvét; beszélni tudnak olyan teológiai fogalmakról, mint a megigazulás, a megszentelődés és a megbékélés, de mi csak egy kérdést fogunk feltenni nekik: „Megnyertetek-e már egyetlen egy lelket is Krisztus számára?”

Isten nem csak azt mondta: legyetek okosak, tudjátok idézni a Bibliát, tanuljatok meg minél többet, tudjátok szépen beszélni a bibliai dolgokról, hanem a célt is meghatározta. Az 1Kor 13,12-ben Pál azt mondta: „Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről színre; most rész szerint van bennem az ismeret, akkor pedig úgy ismerek majd, amint én is megismertettem.” Azért kell tanulmányoznunk és minél több tudást, ismeretet gyűjtenünk, hogy bizonyosságot tehesünk az elveszetteknek meg a haldokló világnak arról, hogy a bűnért halál jár, de Isten kegyelméből elnyerhetjük az örök életet.

Valaki egyszer azt mondta: „Missziózzuk meg az iskolázottságunkat és iskoláztassuk a missziómunkánkat”. Mindnyájan, keresztények vagy nem keresztények, egyaránt rendelkezünk bölcsességgel, de elmondanám, hogy a keresztények emellett még mivel rendelkeznek: Isten megváltási tervéről tudják azt, ami felelőssé teszi őket a lélekmentés munkájára. Három dolog is felelőssé tesz bennünket, lélekmentőket, Isten előtt:

Itt van például az, amit az emberiség elveszettségéről tudunk. A Biblia világosan beszél az ember bűnösségéről.

Préd. 7,20: „Mert nincs egy igaz ember is a földön, aki jót cselekednék, és nem vétkeznék.”

Zsolt. 51,7: „Íme, én vétekben fogantattam, és bűnben melengetett engem az anyám.”

Zsolt. 58,4: „Eltértek a gonoszok fogantatásuk óta; tévelygenek a hazugok anyjuk méhétől kezdve.”

Ésa. 64,5: „És mi mindnyájan olyanok voltunk, mint a tisztátalan, és mint megfertőztetett ruha minden mi igazságaink, és elhervadánk, mint a falomb mindnyájan, és álnokságaink, mint a szél, hordának el bennünket!”

Mát. 19,17: „Ő pedig monda néki: Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak egy, az Isten. Ha pedig be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat.”

Róm. 3,9-23: „Micsoda tehát? Különbek vagyunk-e? Semmiképpen nem. Mert az elébb megmutattuk nyilván, hogy zsidók és görögök mindnyájan bűn alatt vannak; Amint meg van írva, hogy nincsen csak egy igaz is; Nincs, aki megértse, nincs, aki keresse az Istent.

Mindnyájan elhajlottak, egyetemben haszontalanokká lettek; nincs, aki jót cselekedjék, nincsen csak egy is. Nyitott sír az ő torkuk; nyelvükkel álnokságot szólnak; áspis kígyó mérge van ajkaik alatt. Szájuk telve átkozódással és keserűséggel. Lábaik gyorsak a vérontásra. Útjaikon romlás és nyomorúság van. És a békességnek útját nem ismerik. Nincs isteni félelem az ő szemük előtt. Tudjuk pedig, hogy amit a törvény mond, azoknak mondja, akik a törvény alatt vannak; hogy minden száj bedugassék, és az egész világ Isten ítélete alá essék. Annakokáért a törvénynek cselekedeteiből egy test sem igazul meg ő előtt: mert a bűn ismerete a törvény által vagyon. Most pedig törvény nélkül jelent meg az Istennek igazsága, amelyről tanúbizonyságot tesznek a törvény és a próféták; Istennek igazsága pedig a Jézus Krisztusban való hit által mindazokhoz és mindazoknak, akik hisznek. Mert nincs különbség, Mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül.”

Iján 1,8-10: „Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mi bennünk, magunkat csaljuk meg és igazság nincsen mi bennünk. Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól. Ha azt mondjuk, hogy nem vétkeztünk, hazuggá tesszük őt, és az ő igéje nincsen mi bennünk.”

A Biblia világos: a bűn elválasztott minket Istentől, és igazságos, alapos büntetést igényel.

Róm. 5,12.13: „Annakokáért, miképpen egy ember által jött be a világra a bűn és a bűn által a halál, és akképpen a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenek vétkeztek; Mert a törvényig vala bűn a világon; a bűn azonban nem számíttatik be, ha nincsen törvény.”

Róm. 6,23: „Mert a bűn zsoldja halál; az Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet a mi Urunk Krisztus Jézusban.”

Gal. 6,7: „Ne tévelyegjetekek, Isten nem csúfoltatik meg; mert amit vet az ember, azt aratja is.”

Mindez érthetővé teszi a számunkra, hogy a felelősségünk (az én felelősségem is) az, hogy világosan beszéljünk a világnak Jézus Krisztusról.

Szinte hallom Pál apostol szavait: „Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról, és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta őt a halálból, megtartatol” (Róm 10,9).

Az én felelősségem, hogy vallást tegyek valakinek, mert hamarosan jön az ítélet, amelyről a Jelenések könyvének írója ezt jegyezte fel:

„És láték egy nagy fehér királyiszéket, és a rajta ülőt, akinek tekintete elől eltűnnek a föld és az ég, és helyök nem találtak. És látám a halottakat, nagyokat és kicsinyeket, állani az Isten előtt; és könyvek nyitvatának meg, majd egy más könyv nyitvaték meg, amely az életnek könyve. És megítéltének a halottak azokból, amik a könyvekbe voltak írva, az ő cselekedeteik szerint. És a tenger kiadá a halottakat, akik ő benne voltak; és a halál és a pokol is kiadá a halottakat, akik ő náluk voltak; és megítéltének mindnyájan az ő cselekedeteik szerint. A pokol pedig és a halál vettetének a tűznek tavába. Ez a második halál, a tűznek tava. És ha valaki nem találtatott beírva az élet könyvében, a tűznek tavába vetteték” (Jel 20,11-15).

Nem tudom, ti mit gondoltok erről, de én azt akarom, hogy a nevem benne legyen az életnek könyvében, amely a Bárányé...

Ezért minden keresztyén hívőtől elvárják, hogy Pál apostollal együtt így kiáltson fel: „Nékem pedig ne legyen másban dicsekedés, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyében, aki által nékem megfeszítettett a világ, és én is a világnak” (Gal 6,14).

Az én felelősségem a bizonyágtevés; az én felelősségem, hogy hirdessem az evangéliumot; az én felelősségem, hogy vallást tegyek valakinek... Istennek legyen hála az Ő kegyelméért és irgalmasságáért.

Harmadik missziósombat, 2020. március 7.

EMBEREKET HALÁSZNI

Márk 1,16-20

„Mikor pedig Galilea tengere mellett járt, látá Simont és András, annak testvérét, amint a tengerbe hálót vetének; mert halászok valának. És monda nekik Jézus: Kövessetek engem, és én azt mívelem, hogy embereket halásszatok. És azonnal elhagyván az ő háló-

ikat, követék őt. És onnan egy kevésé elébb menve, látá Jakabot, a Zebedeus fiát és annak testvérét, Jánost, amint a hajóban azok is a hálókat kötöztetik vala. És azonnal hívá őket. És ők atyjukat, Zebedeust a napszámosokkal a hajóban hagyva, utána menének.”

Bevezető

A. Egyszer, amikor Péter, András, Jakab és János halászni voltak, Jézus megállt a Galileai-tenger partján s meghívta őket, kövessék Őt, miközben megígérte nekik, hogy Ő mellette embereket fognak „halászni”. Ők ilyesmiről még nem hallottak. Nem is terveztek Jézussal találkozni. Azt sem tudták, hogy ez az életük legfontosabb pillanata. Jézus ment oda hozzájuk. Az Úr, isteni módon, előrelátta ezt a pillanatot e négy halász számára.

Életünknek egy adott pillanatában Jézus belépett az életünkbe és mi meghallottuk a hívását, hogy kövessük Őt. Nem terveztük és nem is vártuk ezt a találkozást. Jézus azonban jött, hogy megérintse a szívünket – maga Isten látta előre életünkben ezt a fontos pillanatot, hogy összetalálkozzunk Vele, a mi Megváltónkkal. Ezért vagyunk ma itt. Milyen fontos nap volt az a számunkra! Meghallgattuk és válaszoltunk a hívására. De itt még nincs vége a történetnek, mert Jézusnak terve is van velünk, ahogy az említett négy tanítvánnyal volt, meg akar tanítani minket arra, hogy „embereket halásszunk”.

Minden keresztényt, akit az Úr elhívott, egyben arra is elhívta, hogy „embereket halásszon”. Nincs kivétel és nincs más választás.

B. Miről is van itt szó? Sok prédikációt olvastam és hallgattam arról, hogyan alkalmazható ez a kifejezés a missziómunkára. Ezek az elvek jók, fontosak és lényegbevágók. Habár ezek mind helyes megállapítások, ez az igehely nem csak az evangéliumi munkára vonatkoztatható. Voltaképpen rólunk is van szó – arról, amivé nekünk kell válnunk, amit nekünk kell megtennünk és nekünk kell átélnünk.

1. FELHÍVÁS A NEMES CÉLÚ LEMONDÁSRA

Képtelenül hangzik. És az is. Az elhagyás magába véve esztelenység. Gondoljatok csak az apára, aki elhagyja a családját; az anyára, aki ott hagyj az otthonát; a gyerekekre, akik elhagyják a szüleiket. Mennyire tönkreteszi ez a közösséget és az életet! De várjatok csak – mi van

Jézussal, aki ott hagyta a dicsőséget és a mennyei trónusát? Mi van az istenség minden előnyéről való, önkéntes lemondásával az emberi természetnek való alávetettség érdekében, hogy utat nyisson a bűnösöknek az üdvösséghez? Vajon ez nem isteni és nemes célú lemondás? De, igen. Tudjuk, hogy számos misszionárius elhagyja otthonát, családját és kényelmét, hogy Krisztus megismertetése által bemutassa az embereknek Isten szeretetét. Ez az ő nemes célú lemondásuk.

Amikor az Úr azt mondta nekik: „Kövessetek engem, és én azt művelem, hogy embereket halásszatok”, ők azonnal ott hagyták a hálójukat. Ez annyira egyszerű, könnyű és közönséges dolognak tűnik. Mintha semmi jelentőségteljes és nemes dolog nem volna ebben a tettükben. De nézzétek csak meg a valóságot. Ők lemondtak addigi életmódjukról, ott hagyták a munkát, az egyetlen dolgot, amely révén álmaik, reményeik, vágyaik megvalósulhattak volna. Ez az áldozat egyáltalán nem mondható kevésnek! Elhagyták a kényelmi zónát és a biztonságot.

Amikor válaszoltok az Úr hívására és elhatározzátok, hogy embereket fogtok „halászni”, bizonyos dolgokról le kell mondanotok. Az egyik dolog a régi életmódotok. Le kell mondanotok arról, amik voltak, és ahogy éltetek mielőtt megismertétek a Megváltót. A régi énekekről, az én-központúságról, az „én” minden vágyáról és az önfelmagasztalásról.

Amikor válaszoltok az Úr hívására, akkor az azt is jelentheti, hogy le kell mondanotok a kényelmi zónátokról. Szomorú, hogy sokan, akik azt mondják, hogy szeretik az Urat, nem hajlandók vállalni az áldozatos keresztényi életet. Mert nem szabad elfelejteni, hogy az Úr követése közben áldozatokat is kell hoznunk. A tanítványság útja sohasem könnyű. A keskeny utat ígérték nekünk. Néha az időnk egy részéről kell majd lemondanunk az Úrért, máskor egy kis pihenésről, valamennyi pénzről, drága vagyunk egy részéről. Ezek nemes célú lemondások. Isten megígérte, hogy aki mindenről lemond Ő érte és az Evangéliumért, az majd száz annyit kap helyette.

2. FELHÍVÁS A NEMES ÉLETRE

Ők csak egyszerű halászok voltak. Semmivel sem dicsekedhettek, talán csak azzal, hogy gondoskodtak a családjukról. Olyan világban, ahol az iskolába járás erény, a halászat nem egy méltóságteljes foglalkozás. Azoknak, akik nem járhattak iskolába, más választásuk nem is nagyon maradt arra, hogy eltartsák a családjukat. A halászok életében semmi nemesnek nevezhető dolog nem volt. Valójában a farizeusok úgy beszéltek ezekről a halászkokról, mint tudatlan, iskolázatlan emberekrekről.

A halászokat és más kézműves szakmákat és embereket még ma is lenézik, bár néhányan megpróbálták ragaszkodni ahhoz, hogy a halászok valójában igazi hősök. Bármennyi idő is telt el azóta, meglátásunk a méltóságteljes, nemes életről nem változott. Továbbra is azt gondoljuk, hogy a magas fokú iskolázottság és a pénzügyi siker az emberi élet méltóságának és nemességének a mutatója. Elfelejtjük, hogy ezek az ideiglenes eszközök csak ideiglenes boldogságot eredményeznek. A Prédikátor könyvében azt olvassuk, hogy mindez „hiábavalóság”.

De most figyeljete tovább a halászkokra. Amikor a hálóiakat ott-hagyva követni kezdték Urukat, hogy vele együtt embereket halásszának: az isteni hatalom és dicsőség tanúivá váltak, és az Ő dicsősége bemutatásának az eszközeivé. Nincs nemesebb és méltóságteljesebb dolog annál, mint a dicső isteni cél megvalósításának eszközévé válni. Nem ígéretes emberek voltak. De amikor Istenért mindenről – a teljes életükről – lemondtak, bizonyágtevőkké váltak, megtapasztalva és bemutatva másoknak Isten dicsőségét.

Ez a mi helyünk és pozíciónk is Isten országában attól a pillanattól fogva, hogy meghallottuk és elfogadtuk a meghívását, hogy kövessük Őt és embereket halásszunk a számára. Közülünk néhányan talán azt gondolják, hogy ők csak közönséges, egyszerű emberek, és hogy az őszinte szeretetnél és a Jézusba vetett hitnél egyebet fel sem tudnak kínálni. Én azt mondom nektek, hogy Isten országában előkelő helyen vagytok. Isten meghívott benneteket, hogy legyetek a tanúi, és az eszközei az Ő dicsőségének és hatalmának a bemutatására. Amikor meghív benneteket, hogy kövessétek, akkor egyben elvezet titeket a legnemesebb helyre az Ő országában.

3. MEGHÍVÁS A NEMES KÖZÖSSÉGBE

„Kövessetek engem, és én azt művelem, hogy embereket halásszatok.” Jézus meghívta őket a barátkozás végett, hogy közösséget létesítsenek Vele és mindazokkal, akik válaszolnak az Ő hívására.

Isten nem csak dolgoztatni akar minket. Azt akarja, hogy élvezzük a Vele való közösséget. Isten akkor a legboldogabb, amikor a gyermekei örülnek az Ő jelenlétének. Ő, igen. Isten örök célja az, hogy a gyermekei örökre boldog közösségben éljenek Vele. Egyszer majd eljön és elvisz minket az Ő dicsőségébe, és örökké vele leszünk. Tudjátok, mit jelent az „örök” vagy „végtelen” kifejezés? Azt jelenti: vég nélkül, háborítatlanul, zavartalanul, egyfolytában. Amikor Jézus eljön éppen ilyen vég nélküli, háborítatlan, zavartalan, örök közösségben leszünk majd Vele. Nem úgy, mint ma, amikor sok zaj, gond, aggodalom és alkalomhiány zavarja az elmélkedésünket és az Istennel való barátkozásunkat, a közösségünket. Miközben készülünk az Ő eljövételének napjára, élvezzük addig is a mi Urunk jelenlétét.

Nézzük meg most mindezt az evangéliumhirdetés szempontjából. Sok különbség van a halászás és a missziómunka között. Ahhoz, hogy elmenjete halászni, senki másra nincs szükségetek. Teljesen egyedül is lehet halászni. Társaság nélkül is eredményesen halászhattok. A missziómunkában nem éppen ilyen a helyzet. Jézus nélkül nem tehetünk bizonyosságot. Nem lehetünk eredményesek. Nem is szeretné, hogy nélküle halásszunk. Azt mondta: „Kövessetek engem, és én azt művelem...”. Ezt mindenkire vonatkoztatta, aki csak embereket akar „halászni”. Azt akarja, hogy együtt legyünk Vele, ugyanazon a halászhajón. Ő a mi kapitányunk, és mi szót fogadunk neki. Amikor tehát bizonyosságot teszünk, Jézusnak nem csak a beszélgetéseink középpontjában kell lennie; Velünk kell lennie, hogy erőt adjon nekünk a hittérítéshez. Ne dolgozzunk tehát egyedül, hanem Jézussal!

4. FELHÍVÁS A NEMES MUNKÁRA

Ahogy láttuk a történetből, a halászok a hajókban a hálóiakat kötöztették. Az egyszerű halászok mindennapos feladatát végezték. Egyikük se tudta, milyen fontos pillanatok előtt állnak. Ezen a napon az Úr meglátogatta és meghívta őket a nemes munkára: „Kövessetek engem, és én azt művelem, hogy embereket halásszatok”.

Bizonyára csodálkoztak, mit is jelenthet az, hogy embereket halásszanak. Csak néhány, Jézussal töltött nap után kezdték megérteni az elhívásukat. Jézussal együtt Zákeus otthonában voltak, amikor azt mondta nekik, hogy „azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett” (Lk 19,10). Ekkor kezdték megérteni, hogy Isten szerint minek kell lenniük. Azt gondolták, hogy egész életükre halászok maradnak, de Isten eltökélte, hogy bevonja őket magasztos céljának megvalósításába: az elveszettek megmentésének a munkájába.

Talán mi is úgy képzeltük, hogy mindvégig „halászok” maradunk, és egész életünkben a szokásos napi elfoglaltságunkat fogjuk végezni. Ám Isten mást gondolt a számunkra. Volt egy nemesebb célja, hogy meghívjon bennünket. Válgjunk eszközeivé az Ő megváltási tervének megvalósításához. Végezzük a nemes feladatot, amelyre elhívott minket. Ez a terve Istennek velünk, amikor meghív minket, hogy embereket „halásszunk”.

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága

Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.

Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya

Felelős: Želimir Stanić

Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2019

Istentiszteleti használatra